

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **VELITAN s.r.o.**
sídlem Jeremiášova 2722/2a, Praha 5
proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. 219/2017-110-SDNA/24

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 25. 4. 2017 u Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), žádost o vydání osvědčení řidiče O. T., nar. X, státní příslušnost Makedonie, pro silniční nákladní přepravu pro cizí potřebu na základě licence Společenství podle § 33b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Jmenovaný řidič měl nastoupit do práce dne 2. 5. 2017, pracovní poměr měl být sjednán na dobu určitou od 2. 5. 2017 do 30. 7. 2017.

2. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 9. 5. 2017, č. j. JMK 67232/2017 (usnesení č. 1), vyzval žalobce k doplnění žádosti o zaměstnaneckou kartu nebo rozhodnutí o vydání povolení k zaměstnání, potvrzení o příslušnosti k právním předpisům sociálního zabezpečení a průkaz profesní způsobilosti řidiče, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení usnesení. Žalobce se proti usnesení bránil odvoláním, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č. j. 219/2017-110-SDNA/3, částečně změnil usnesení správního orgánu I. stupně a ve zbytku jej potvrdil.
3. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 27. 6. 2017 pod č. j. JMK 93531/2017 usnesení (usnesení č. 2), kterým řízení podle § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastavil z důvodu nedostatku místní příslušnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. 219/2017-110-SDNA/9, usnesení správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Zdůraznil, že ke změně místní příslušnosti došlo až po zahájení správního řízení.
4. Správní orgán I. stupně dále usnesením ze dne 3. 10. 2017, č. j. JMK 142428/2017 (usnesení č. 3), vyzval žalobce k doplnění žádosti o platné doklady, které osvědčují zaměstnání řidiče v souladu s právními předpisy. Žalovaný usnesením ze dne 24. 10. 2017, č. j. 219/2017-110-SDNA/17, odvolání žalobce zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.
5. Správní orgán následně usnesením ze dne 7. 11. 2017, č. j. JMK 160443/2017 (usnesení č. 4), řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. K odvolání žalobce žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím změnil výrok usnesení správního orgánu I. stupně tak, že řízení zastavil nikoli podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž podle § 66 odst. 1 písm. g) téhož zákona z důvodu, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Ve zbytku usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný změnou výroku usnesení správního orgánu I. stupně dal žalobci zapravdu v odvolacích námitkách, podle kterých bylo namístě řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Podle žalobce v napadeném rozhodnutí není prostor pro výrok č. II, kterým žalovaný usnesení správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil podle § 90 odst. 5 správního řádu.
7. Žalobce se domníval, že výrokem č. II došlo ke kombinaci zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) a písm. g) správního řádu. Změnou výroku se tak žalovaný přiklonil k názoru žalobce, že pas, oznámení o nástupu do zaměstnání, pracovní smlouva a řidičský průkaz, které přiložil k podané žádosti o vydání osvědčení řidiče, jsou dostačujícími doklady.
8. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nesprávně vykládá § 90 správního řádu. Žalovaný postupoval správně, pokud část usnesení správního orgánu I. stupně změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a výrokem č. II ve zbytku usnesení potvrdil podle § 90 odst. 5 správního řádu. Z výrokové části je zřejmé, v jaké části žalovaný usnesení správního orgánu I. stupně změnil, přičemž ve zbylé části jej potvrdil. Tento postup byl náležitě odůvodněn.
10. Námitka žalobce, že došlo k zastavení řízení kombinací důvodů podle § 66 odst. 1 písm. c) a g) správního řádu, není důvodná. Žalovaný nahradil důvod zastavení řízení, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou z důvodu uplynutí času a nemožnosti vydání osvědčení na dobu, která již uplynula. Ostatně sám žalobce v odvolání tento postup navrhl.
11. Uvádí-li žalobce, že podle žalovaného jsou dokumenty připojené k žádosti o vydání osvědčení dostačující, nelze tomuto tvrzení dát zapravdu. Náležitosti žádosti žalovaný v odvolacím řízení nezkoumal. Posuzoval pouze, zda se žádost žalobce nestala plynutím času bezpředmětnou.
12. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

13. Žalobce se z účasti na ústním jednání soudu omluvil.
14. Přítomný zástupce žalovaného setrval na svém stanovisku obsaženém v již dříve učiněném písemném vyjádření a připomněl, že skutkově obdobné případy Krajský soud v Brně řešil již ve věcech vedených pod sp. zn. 30 A 41/2018 a sp. zn. 30 A 47/2018.
15. Krajský soud neprováděl při ústním jednání dokazování, neboť pro posouzení věci a důvodnosti podané žaloby postačovalo vycházet ze skutečností shromážděných ve správním spisu.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce v projednávané žalobě uvedl, že s výrokem č. I napadeného rozhodnutí souhlasí. Domníval se ovšem, že v napadeném rozhodnutí není prostor pro výrok č. II, kterým žalovaný ve zbytku prvostupňové usnesení potvrdil. Krajský soud se proto zabýval tím, zda výrok č. II napadeného rozhodnutí nebyl učiněn v rozporu se zákonem.
18. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje dva výroky. Výrokem č. I žalovaný změnil část výroku usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 7. 11. 2017, č. j. JMK 160443/2017, tak, že řízení se zastavuje nikoli podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, z důvodu, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Výrokem č. II žalovaný ve zbytku usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.

19. Postup odvolacího správního orgánu a jeho rozhodnutí upravuje § 89 a násl. správního řádu. Podle § 89 odst. 2 správního řádu *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*
20. Dojde-li odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, může o včasném a přípustném odvolání rozhodnout třemi způsoby vyplývajícími z § 90 odst. 1 správního řádu: a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, anebo c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit.
21. Pokud odvolací orgán postupuje podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (mění část výroku přezkoumávaného rozhodnutí), je současně povinen potvrdit tu část odvoláním napadeného rozhodnutí, ve které ponechává rozhodnutí nedotčeno („ve zbytku“). Takovou povinnost mu v případě částečné změny (stejně jako v případě částečného zrušení) napadeného rozhodnutí explicitně ukládá § 90 odst. 5, věta druhá, správního řádu (srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2011, č. j. 17 A 46/2011 - 53, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2007, č. j. 5 As 11/2006 - 100).
22. Odkázat lze rovněž na příslušný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 A 287/2011 - 46, v němž soud k námitce žalobce, že není jasné, v jakém „zbytku“ bylo rozhodnutí potvrzeno, a není tudíž důvod k vydání tohoto výroku, uvedl, že v daném případě „nebyla změněna výroková část prvostupňového rozhodnutí ve svém záhlaví, specifikující hmotněprávní ustanovení, podle kterého bylo ve věci rozhodnuto, dále jakým procesním ustanovením je založena příslušnost správního orgánu a dále označení účastníků řízení a jejich zástupců“. Uvedený rozsudek je plně přenositelný také na nyní projednávanou věc.
23. V projednávané věci žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 5, věta druhá, správního řádu. Dospěl-li při přezkumu k závěru, že je na místě změnit část výroku prvostupňového usnesení podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (výrok I.), druhým výrokem konstatoval: „Ve zbytku se usnesení Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, sp. zn. S-JMK 62738/2017/OD/Po, č. j. JMK 160443/2017 ze dne 7. 11. 2017 podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, potvrzuje.“
24. Žalovaný tedy respektoval znění § 90 odst. 5, věta druhá, správního řádu, pokud částečně odvoláním napadené usnesení změnil a ve zbytku je potvrdil. Z rozhodnutí žalovaného je jednoznačně patrné, v jaké části se usnesení prvostupňového správního orgánu mění a v jaké potvrzuje. Nevzniká tedy žádná pochybnost o tom, jak bylo prvostupňové rozhodnutí změněno

a v jakém rozsahu potvrzeno. Ostatně žalobce ani nepoukazoval na nesrozumitelnost jednotlivých výroků.

25. Žalobci je možno částečně přisvědčit, že tím, že žalovaný ve zbytku usnesení správního orgánu potvrdil, ponechal v platnosti i záhlaví usnesení, ve kterém se nachází text, že správní orgán I. stupně „rozhodl ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád“. Uvedené dílčí pochybení však neznamena, že by došlo ke kombinaci důvodů pro zastavení řízení, jak se domnívá žalobce. Z výroku č. I napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i z jeho odůvodnění, je nadevší pochybnost zřejmé, že žalovaný výrokem I. změnil usnesení správního orgánu I. stupně tak, že řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z důvodu, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Důvod pro zastavení řízení formulovaný žalovaným tak bylo nutno promítnout i do záhlaví prvostupňového usnesení. Potvrzením „zbytku“ prvostupňového usnesení ve výroku II. napadeného rozhodnutí však nedošlo ke kumulaci důvodů pro zastavení řízení, neboť z kontextu celého napadeného rozhodnutí je zřejmé, že rozhodnutím žalovaného byl důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu uvedený správním orgánem I. stupně změněn v odvolacím řízení na důvod podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
26. Žalobce se mylí, pokud dovozuje, že změnil-li žalovaný důvod pro zastavení řízení na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, potvrdil tím zároveň naplnění náležitostí příloh připojených k žádosti. Stane-li se žádost bezpředmětnou, např. z důvodu, že žalobce žádal o vydání osvědčení pro řidiče na dobu, která uplynula před tím, než bylo o žádosti rozhodnuto (jak tomu bylo v daném případě), pozbývá na významu posuzovat dostatečnost příloh připojených k žádosti, neboť o žádosti již nemůže být kladně rozhodnuto. Tuto úvahu ostatně žalovaný rozvedl na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí nijak nevyjadřoval k možnému naplnění podmínek pro vyhovění žádosti. Posuzování otázky dostatečnosti příloh připojených k žádosti proto v dané věci nebylo relevantní, neboť podstatou soudního přezkumu napadeného rozhodnutí byla toliko správnost procesního postupu žalovaného při změně důvodu pro zastavení řízení prvostupňovým správním orgánem. Dostatečností příloh připojených k žádosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, a proto ani krajský soud není oprávněn uvedenou otázku v tomto soudním řízení věcně hodnotit. Krajský soud uzavírá, že ke shodným závěrům ve věcech totožných účastníků řízení, od kterých neměl důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci, dospěl již ve svých dřívějších rozsudcích ze dne 26. 2. 2020, č. j. 30 A 41/2018 - 112, a ze dne 26. 3. 2020, č. j. 30 A 47/2018 - 33.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. květen 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu